

Parcours en uitleg wandeling Dag van de Trage Weg Zondag 18 oktober 2015 "Breedhout-Halle en Mekingen"

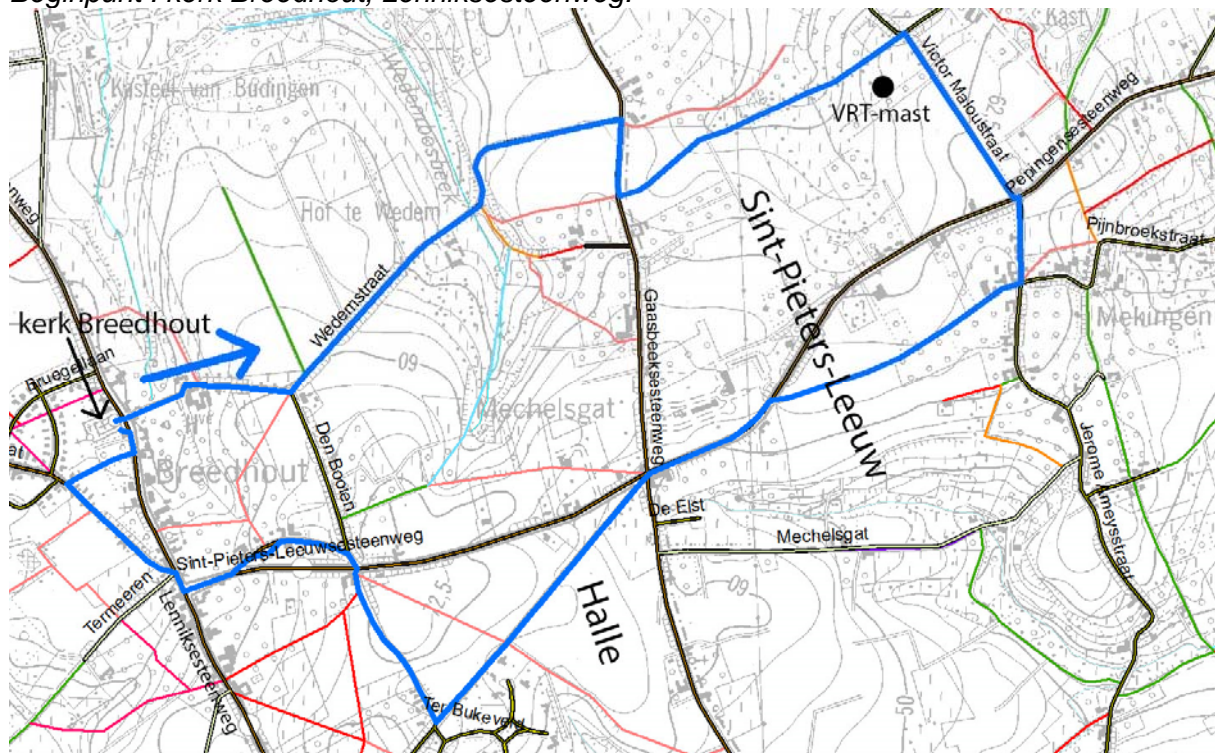
Organisatie: werkgroep Trage Wegen Zuid-West Brabant i.s.m. Stad Halle en Natuurpunt Halle

Opzoekingen en beschrijving van de wandeling: Rik Houthuys
(rik.houthuys@telenet.be).

Bronnen: Jan Verbesselt 1987 "Het parochiewezen in Brabant tot het einde van de 13^e eeuw", deel XX Halle en Lembeek (1987) en deel XXI De moederparochie Leeuw (1988) (KGOG Vlaams-Brabant); Inventaris van het onroerend erfgoed van de Vlaamse overheid, voor wat betreft de bouwkundige en geschiedkundige waarde van de oude hoven Budingen, Wedem, Rukkelingen en Vlieringen; oude kaarten (Ferrariskaart, Atlas der Buurtwegen, Vandermaelenkaart); www.norkring.be (i.v.m. de zendmast); www.molenechos.org (i.v.m. de voormalige windmolens).

Lengte van de wandeling: 6 km. Stevige wandelschoenen nodig. Zeer hobbelig gedeelte op enkele landwegen.

Beginpunt : kerk Breedhout, Lenniksesteenweg.

Algemene inleiding

Breedhout is een oude landbouwnederzetting, nu nog steeds landelijk (Wikipedia vermeldt 350 inwoners, bron niet genoemd) met veel boomgaarden in het dorp en mooie landschappen er omheen. Deze zijn helaas niet ideaal ontsloten door trage wegen! De kaart hierboven geeft in rood een aantal verdwenen of afgeschafte buurtwegen aan... Deze wandeling verkent wat er rest en mogelijk is.

We nemen recht over de kerk de Wedemstraat en zien reeds in de verte de grote VRT-mast. De weg maakt een ommetje rond een oude hoeve; volgens sommigen ging je vroeger door de hoeve, maar oude kaarten tonen aan dat de weg steeds, zoals nu, ten noorden van de hoeve liep. Wellicht werd bij het bouwen van de kerk een rechte, verhoogde dreef tussen de hoeve en de kerk aangelegd en liet men de oude loop van de weg door de vochtige weiden aan de noordrand van het bosje dan

maar in de steek, waardoor de huidige kronkel voor de hoeve ontstond. Bij het eerstvolgende kruispunt (wandelknoop 389) stoppen we.

Breedhout

Het dorp **ontstond** op het kruispunt van twee oude wegen: Halle – Ninove (de huidige Lenniksesteenweg) en Pepingen – Drogenbos (Smisstraat en Sint-Pieters-Leeuwsesteenweg). De eerste weg hoorde mogelijk al tot het pre-Romeinse wegennet. In de middeleeuwen was het een weg van de Ardennen naar Vlaanderen. De tweede weg was een van de verbindingen tussen Edingen en Brussel; maar de weg is ouder dan de beide steden die pas enig belang kregen in de 12^e en 11^e eeuw. In de buurt ontspringt de Kasteelbeek die via Budingen naar de Zuun vloeit (we gingen erover tussen de kerk en de eerste hoeve).

De **naam** Breedhout verwijst naar een ontginning in een groot bos ("breed hout") en deze wordt door Verbesselt, op basis van de ligging aan een oud kruispunt, de perceelsstructuur en de toponymie van de omringende hofkernen, gesitueerd in de Frankische kolonisatieperiode (5^e – 6^e eeuw). Er is dus al heel lang geen sprake meer van een groot bos, waarvan het Wedembos misschien nog wel een overblijfsel is. Een alternatieve verklaring voor de plaatsnaam is "het bos van Brido". De kleine woonkern van vrije boeren, later "mansionarii" (dit zijn horige boeren die als werkkraacht op de grote omliggende hoven gingen werken), vormde een rechthoekig blok tussen de straten Den Booien, Wedemstraat, Lenniksesteenweg en het begin van de Smisstraat. Dit blok bevat ook nu nog kleine percelen met opvallend veel boomgaarden.

Een verder argument ten voordele van de oude oorsprong is het feit dat het dorp vroeger een typisch driehoekig centraal plein bevatte. Het ging om de ruimte in de punt tussen de Lenniksesteenweg en de Smisstraat (zie afbeelding Ferrariskaart). Er was een drenkvijver. Het plein moet rond 1830 verkaveld en rond 1850 dichtgebouwd zijn. De dries gaat terug tot de tijd van de gemeenschappelijke landbouw volgens het drieslagstelsel, gebruikt door de Frankische ontginners. Op de centrale weide werd het vee door allen bewaakt.

Ondanks die oude oorsprong is het dorpje steeds een onderdeel geweest van het grote Merovingische domein Halle. Rond de kern van Breedhout lagen grote Frankische hoven: Budingen, Wedem, Vlieringen, Scheissingen en Manebroek. Enkele hiervan zijn geëvolueerd naar versterkingen en grote leenhoven die van de heren afhingen.

Breedhout had een eigen **kapel**, gewijd aan Sint-Joost, en kerkhof, van 1357 tot de Franse revolutie. Deze lagen langs de huidige Lenniksesteenweg, maar niet op dezelfde plaats als de huidige kerk, wel aan de overzijde en meer richting Halle, ter hoogte van het nummer 580, aan een hoek van de nu verdwenen dries. In de 16^e eeuw werd de kapel tijdens de godsdiensttroebelen verwoest en op kosten van de landeigenaar Hendrik van Croonendael weer opgebouwd. Het gehucht was geen eigen parochie maar hing af van Halle Sint-Martinus. De huidige Heilig-Hartparochie is pas gesticht in 1903. De kerk werd gebouwd in 1902-1903. De parochiekerk en gebouwen werden gefinancierd door de eigenaars van het domein Budingen (toen 't Serstevens).

Ten noorden ligt het **domein Budingen**, gaaf bewaard in privé-eigendom. De naam betekent "heem van de afstammelingen van Bodo". De naam wijst op een oude hofkern uit de Frankische kolonisatie. De naam wordt voor het eerst in een schriftelijke bron vermeld in 1278. Toen was er al een versterkte motte, gebouwd in de 11e of 12e eeuw tijdens de grenstroebelen tussen Brabant en Henegouwen.

Breedhout, uittreksel uit de Ferrariskaart (1771-1778). De driehoek tussen de huidige Lenniksesteenweg (loopt zuid-noord) en de Smisstraat (loop naar noordwest) is vrijwel zeker een historische dries. De kapel met kerkhof lag aan de noordoosthoek van deze dries.

In 1368 was het goed eigendom van Florent Van Stalle, uit een Ukkels geslacht uit de omgeving van de hertogen van Brabant. Later evolueerde dit hof tot een leengoed afhankelijk van de graven van Henegouwen. De heerlijkheid Budingen wordt sedert de 15^e eeuw vermeld als bezit van de familie Rolin; in 1530 wordt ze verworven door Jan van Marnix, broer van Philips van Marnix van Sint-Aldegonde, waarna ze einde 16e eeuw vervalt aan het geslacht de Lutzerat; in 1743 wordt het goed gekocht door P.A. Walckiers, die ook eigenaar werd van Vlieringen en Wedem en aldus een groot domein in één hand verenigde. In 1799 werd het gekocht door F.B. Ottevaere en in 1832 door J.B. 't Serstevens, langs wie het door huwelijk in het bezit kwam van de familie de Jonghe d'Ardoye.

Het huidige gebouw in classicistische stijl dateert van 1743 doch werd in neoclassicistische getinte stijl enigszins aangepast in 1896, kort nadat de baan Halle-Lennik werd verbeterd. De vermoedelijk tot dan meer eenvoudige achtergevel werd naar het model van de voorgevel met arduin bekleed (duidelijk verschil van steensnede), en toen werden ook de bestaande zadeldaken verbouwd tot het huidige mansardedak.

Het park omvat het Wedembos.

Het gebied **ten zuiden** van de Wedemstraat en Den Booien, omsloten door wegen, is het "Hooblock", waarschijnlijk oorspronkelijk blok hooilanden in de bronzone van de Kasteelbeek.

We vervolgen recht door via de Wedemstraat, richting knoop 78. Voorbij de grote, witgekalkte hoeve stoppen we in de bocht van de weg voorbij het beekje.

Wedemhof

Hoeve op een oude site. De naam Wedem is afgeleid van "Wido-heem". De oudste vermelding is van 1278, doch op grond van het toponiem is de site wellicht even oud als de omgevende Frankische hofkernen. Ook hier zou in de 11^e – 12^e eeuw een

motte zijn opgericht. Het hof werd een belangrijk pachthof, maar evolueerde niet naar een zelfstandig leengoed en het hoorde vaak tot hetzij Budingen, hetzij Vlieringen. De gesloten, witgekalkte hoeve heeft een belangrijk 17^e-eeuws woonhuis en omvangrijke hoevegebouwen uit de 19^e eeuw, gegroepeerd rondom een geplaveide binnenplaats. De vierkante toren met twee bouwlagen op een verhoogde begane grond, afgedekt met een tentdak (leien), en voorzien van een polygonale traptoren is in bak- en zandsteenstijl uit de 17^e eeuw. Hij heeft een afgeschuinde sokkel van breuksteen. Voor de hoekblokken, de omlijstingen, steigergaten en speklagen werd arkoze (groene zandsteen) gebruikt. De toren is vrij gaaf bewaard, maar de kruiskozijnen met dubbele ontlastingsboog werden deels dichtgemetseld en instandhoudingswerken dringen zich op dit ogenblik wel op. Tegen deze woning werd in de 19^e eeuw een tweelaags bakstenen boerenhuis gebouwd; de stallingen en de langsschuur dateren uit dezelfde tijd. De huidige boerderij Wedem is eigendom van bruggraaf de Jonghe d'Ardoye en wordt bewoond door de familie Van den Keybus. Het nieuwe kapelletje werd ingewijd in 2011.

Landschap

De hoeve ligt bij de Wedembosbeek. Er zijn nog biologisch diverse moerassige hooilanden bewaard. De noordoostflank van de beekvallei is steiler, zoals vaak in Midden-België. De oorzaak van asymmetrische valleien is vaak differentiële bezonning, wat een grote invloed op dooi en erosie had tijdens de ijstijden. De noordoostflank ontving de namiddagzon, kon dieper ontdooien en steilere erosiehellingen opleveren.

De bovenloop van de Wedembosbeek is een idyllisch landschap, helaas thans volledig ontoegankelijk.

Nochtans bevindt zich hier buurtweg 99, die de voet van de steile valleihelling volgt richting zuidoosten en dan via enkele vertakkingen uitmondt op de Gaasbeeksesteenweg. De zuidelijke vertakking is al lang in onbruik. De middelste

weg was in de 18^e eeuw een brede dreef met hagen (zie Ferrariskaart). De noordelijke tak liep langs de rand van een akker (puntjeslijn op de Ferrariskaart). Het middelste wegje bleef het langst in gebruik, maar werd toch sluipend ingepalmd door de aangelanden. Onze werkgroep schreef in mei 2015 de stad aan om erop te wijzen dat de vrije doorgang over de voetweg behouden moet blijven. De stad liet ons weten dat er besprekingen met de eigenaars zijn opgestart.

Op dit ogenblik loopt er een **inventarisatie van de trage wegen** onder impuls van de stad, die hierin begeleid wordt door de provincie. Een vijftigtal vrijwilligers zijn op stap gegaan om de huidige toestand van alle trage wegen in kaart en foto te brengen. Deze gegevens worden nu verzameld en de komende maanden komt er een inspraakronde, waarbij over het bestaande en gewenste netwerk van trage wegen met alle betrokkenen, dus ook u, van gedachten zal worden gewisseld. Heel de oefening leidt tot een beleidsplan voor de stad Halle.

Ferrariskart van het Wedemhof ("Weeme"), met aanduiding van de dreef tussen de Brabantse baan (oranje weg op grens Brabant – Henegouwen) en de Wedemstraat.

Volg het asphalt van de Wedemstraat tot de kasseien van de Gaasbeeksesteenweg/Brabantsebaan. Neem rechts ongeveer 200m tot de houtkant met de landweg aan de linkerkant (aan de rechterkant van de Brabantsebaan staat een wandelpaaltje).

De **Brabantsebaan** vormde de grens tussen Brabant (Sint-Pieters-Leeuw) en Henegouwen (Halle) tijdens de late middeleeuwen en de "moderne tijd". De baan wordt als zeer oud beschouwd, want ze heeft de grens tussen de Merovingische domeinen van Waldetrudis (Halle) en Vrouwe Alena (Sint-Pieters-Leeuw) bepaald. Het was een van de wegen van de Ardennen naar Asse en de Schelde.

Op dit punt kwam de noordelijke tak van voetweg 99 uit Breedhout aan, op de rand van het veld. De centrale tak (de dreef) mondt 50m verder richting Halle uit en is nog herkenbaar als de inrit van woningen nr. 201 en 203.

We nemen de landweg richting grote mast en knoop 915. De weg slingert door velden en weiden en door het brongebied van de Ketelbeek, die naar links richting Zuun stroomt. Voorbij de grote betonnen mast stoppen we op het kruispunt bij knoop 915.

De Ketelbeek, zijbeek van de Zuun, werd vroeger ook Ruckelbeek genoemd. We zijn hier in **Rukkelingen**, een oud dorpje met Frankische dries en een kerkje. Het was een van de negen dochterparochies van Sint-Pieters-Leeuw, naar aangenomen wordt gesticht in een wijk tussen enkele grote hoven in de 9^e eeuw. Als parochie verdween ze in de 12^e eeuw, maar er bleef een kapel bestaan die afhing van de hoofdparochie Sint-Pieter. Ze stond schuin achter de boerderij, ten noorden van hier, op de hoek van de oude dries. Ze verdween rond 1800 en sommige stenen werden verwerkt in de omliggende huizen. Een van de oude hoven, het Hof ter Bruggen of Hof te Rukkelingen, is de site van de huidige taverne Ghieslerr. Verbesselt vermoedt dat hier ook een versterking (motte) was gelegen.

De VRT-mast

De zendtoren in Sint-Pieters-Leeuw – het hoogste bouwwerk van het land – vormt het knooppunt van het datatransmissienetwerk van Norkring België. Daar verwerken ze via glasvezelkabel de tv-, radio en datasignalen die hun klanten (waaronder VRT) aanleveren en stralen ze door naar hun zendmasten in heel Vlaanderen.

De zendtoren werd ontworpen door de gerenommeerde Hasseltse architect Alfredo De Gregorio in 1988. Met de bouw werd gestart op 9 september 1991 en de toren werd opgeleverd op 28 januari 1994. De toren is 300 meter hoog, even hoog als de Eiffeltoren in Parijs en tevens de hoogste betonnen constructie in België. De diameter op de grond is 27 meter, aan de top slechts 160 centimeter.

In het onderste gedeelte bevinden zich het zendergebouw en de kantoren, verspreid over 4 verdiepingen. Op 193 meter hoogte werd een koepel voorzien met alle communicatieapparatuur. De zendmast is sinds 2009 eigendom van Norkring België. Op het laagste balkon aan de oostzijde is een nestkast voor slechtvalken aangebracht. Hier broedt ieder jaar een koppel slechtvalken, de snelste vliegende vogel ter wereld, en brengt er zijn jongen groot. Slechtvalken helpen de (te grote) duivenpopulaties binnen de perken te houden.

Kasteel en park van Rukkelingen

Ten noordoosten zien we het park van het "*Nieuw Kasteel van Rukkelingen*" in tegenstelling tot het "*Oude Kasteel van Rukkelingen*" (nu site van de Ghieslerr). In de kern van het nieuw kasteel bevindt zich mogelijk een 18^e-eeuws landhuis. Dit is omringd door een landschappelijk park van ruim vier hectaren uit de periode 1870-1880, met resten van een in circa 1800 aangelegde lusttuin met vista (je ziet van hier de skyline van Brussel).

Als eerste heer van Rukkelingen is er sprake van Reynier I, overleden in 1339. Naderhand kende het kasteel diverse eigenaars. In 1620 is het eigendom van Maximiliaan de Viron en nadien kwam het aan de familie Roose waarvan de erfgenamen de landerijen verkochten en het oud kasteel, op de site Ghieslerr, in puin lieten vervallen.

Het nieuwe kasteel, gebouwd ter vervanging van het oude kasteel aan de Bosveldbaan, werd vanuit strategische overwegingen opgericht op een heuvel aan de overzijde van de Ketelbeek. Het ontleende zijn benaming aan het gelijknamige gehucht, dat in de achttiende eeuw bestond uit een drietal hofsteden en enkele kleine huisjes rondom een rechthoekige, beboomde dries. Toen bestond het nieuwe

kasteel slechts uit enkele bescheiden gebouwen. Naar aanleiding van de verkoop aan de Brusselse advocaat Jean-Baptiste Dansaert-Krain in 1801 werd het geheel omschreven als een "maison de campagne" met tuin, boomgaard en neerhof, schuur, paardenstal, afdak, tuiniershuis. In de loop van de 19^e eeuw kende het goed diverse eigenaars en werd het meermaals aangepast. Zo werd het landhuis volgens kadastragegevens omstreeks 1866 door de toenmalige eigenaar Ookes Stuart Windsor gedeeltelijk afgebroken en vergroot terwijl Victor Malou, eigenaar in 1874, het oude pachthof liet afbreken en vernieuwen; omstreeks 1885 liet hij aan de rand van de gedeeltelijk ommuurde moestuin (ten noorden van het kasteel) serres bouwen en liet hij in 1905 het toenmalige kasteel uitbreiden met twee torens, één aan de voorzijde met sanitaire voorzieningen en één aan de noordzijde als trappenkast; bijkomend werd het kasteel in 1910 aan de zuidoostzijde vergroot met twee traveeën. In 1919 kwam het geheel in het bezit van de Brusselse brouwersfamilie Vanderborght die belangrijke herstellingswerken liet uitvoeren. De bijhorende hoeve met wagenhuis en paardenstallen, gelegen ten noordwesten van het kasteel, werd tijdens de Tweede Wereldoorlog volledig vernield en in 1945-1946 heropgebouwd naar ontwerp van architect Felix de Nayer (Sint-Pieters-Leeuw). Vanaf 1954 werd Rukkelingen eigendom van de familie de Meester de Betzembroek.

Het neoclassicistisch gebouw is bezet met een cementering die de diverse bouwfasen verdoezelt.

De met klimop begroeide vierkante toren, gelegen ten zuidwesten van het kasteel is vermoedelijk een als belvédère bedoelde "folly" van circa 1800. De gotische hoeknis met beeld van Onze-Lieve-Vrouw zou naar verluidt afkomstig zijn van een huis op de Zavel te Brussel.

De straat die we nu nemen, heet Victor Maloustraat, naar een van de kasteel-eigenaars. 100m voor de Pepingensesteenweg stond aan de linkerkant van de weg (op het hoogste punt) op een bergje een houten **windmolen**. De korenmolen van Rukkelingen werd gebouwd tussen 1800 en 1810 en werd vernield tijdens de oorlog in 1916. De molenaarswoning stond op de hoek van de Pepingensesteenweg en werd, ondanks haar bouwkundige waarde, in 2012 afgebroken.

We vervolgen de asfaltweg (Maloustraat) voorbij de ingang van de zendmast en steken op het einde de Pepingensesteenweg over. Rechtdoor gaan we de J.B.Cardijnstraat in. Mooi zicht op Beersel en het Begijnbos van Dworp. Net voorbij het café'tje "In de Oude Smis van Mekingen" stoppen we op het kruispunt met de Pijnbroekstraat.

De Pepingensesteenweg volgt het tracé van een aloude weg, die vroeger Galgestraat heette. Hier zijn we aangekomen in **Mekingen**.

Ook Mekingen is een oud dorpje met Frankische dries en een kerkje, dat sinds de 14e eeuw gewijd was aan Maria Magdalena. Het was een van de negen dochterparochies van Sint-Pieters-Leeuw. De dries is het blok in de zuidoosthoek van het kruispunt waar we staan, op het hoogste punt van de omgeving gelegen. De kapel lag aan de zuidpunt van deze dries. Ze verdween rond 1864. Ze lag een paar honderd meter verder in de J. Ameysstraat richting Halle, op de plaats waar nu nog een kapelletje staat.

Merk recht over de Pijnbroekstraat het bord "**doodlopende weg**" op. Nochtans kan je te voet door. Vandaar dat recent in de verkeerscode een bord "doorlopende weg" opgenomen werd, waarbij boven de rode balk nog een voetganger en eventueel fietser wordt afgebeeld. Dit nieuwe bord geeft aan dat de weg voor auto's doodloopt, maar voetgangers kunnen verder. Dit bord overtuigt de twijfelende wandelaar: je mag hier door! De verdere voetweg (buurtweg 100) werd dankzij aangiften door de werkgroep Trage Wegen Zuid-West Brabant door de gemeente Sint-Pieters-Leeuw in ere hersteld; maar het bord "doorlopende weg" zou hier nog mogen verschijnen. Deze weg loopt naar het "**Mechelsgat**", een kruispunt van zes wegen (de voetweg is de zesde!). De naam komt van "Machielsgat" = ingang naar het omheinde veld van Machiel.

We gaan de "doorlopende weg" naar huisnummers 14 en 16 op. Volg de afsluiting aan de linkerkant: je merkt dat de oprit van de huizen verder gaat als een graswegje. Mooie zichten onderweg. We komen uit op de Pepingensesteenweg en volgen links via het fietspad (noot: op het ogenblik van onze wandeling in 2015 zijn er werken aan de gang. Om deze te omzeilen nemen we het graspad door het grote gazon voor de politiegebouwen) naar het Mechelsgat. Dit is het kruispunt met de Brabantsebaan. Hier gaan we aan de overkant van de Brabantse Baan een landweg schuinlinks in, thans een zeer oneffen karrespoor, maar enkele eeuwen geleden een mooie toegangs-dreef naar het domein "Vlieringen". Na verschillende honderden meters komen we aan een kasseibaantje, maar daar nemen we rechts het asfaltwegje "Den Booien". We stoppen na 200m op het hoogste punt bij de hydrant (H) en kijken even rond.

De naam **Den Booien** zou komen van "Boyem", "Bodo-heem" en dus eveneens een oude Frankische naam zijn; misschien gaat het wel om dezelfde Bodo als in het

toponiem Budingen. De straat heette Groenstraat, tot bij de gemeentefusie. Toen werd een lokaal toponiem aan het straatje gegeven.

Het park met de villa's waar we net langskwamen, hoorde tot het domein **Vlieringen**. De oudste vermelding van deze plaatsnaam is uit 1275. De naam betekent "heem van de afstammelingen van Flithero". Ook dit hof gaat terug tot de Frankische koloniatietijd en het evolueerde later naar een leengoed met heerlijke rechten. In 1477 bestond het goed uit een kasteel, gebouwen, tuinen, wijngaarden, duiventoren, graas-, hooi- en bouwland. Er was ook een versterking, wellicht een motte uit de 11^e – 12^e eeuw. Hendrik van Croonendael, die stierf in 1643, liet na verwoestingen in de godsdienstoorlogen een nieuw kasteel bouwen, dat echter in 1807 afgebroken werd en waarvan de laatste toren in 1832 instortte.

Wat nog rest, zijn overblijfselen van de kasteelhoeve en de stallen van een vroegere stoeterij, waar trekpaarden gekweekt werden. De vijver van de versterking zou ook nog bewaard zijn.

Hier staan we op een **punt met zicht rondom**, op 73m hoogte. Duidelijk is te zien dat de overkant van de Zennevallei (het Brabants Plateau) 30 à 40m hoger ligt dan de hoogste punten in Breedhout. Nochtans zijn er in het Pajottenland ook enkele punten met vergelijkbare hoogte te vinden: Heikruis en de Kesterheide, beide zichtbaar van dit punt. Oorspronkelijk lag het hele landoppervlak op gelijke hoogte. Bij de opheffing van Zuid- en Midden-België in het Pliocene – Pleistoocene, trad over het Pajottenland meer erosie (verlaging van het landoppervlak) op dan in het Brabants Plateau. Dat was wellicht meer weerstandbiedend tegen erosie, omdat de ondergrond er uit doorlatend halfgrof zand bestaat, de Zanden van Brussel. Ten westen van de Zennevallei kwamen wellicht iets oudere, fijne en kleihoudende zanden voor, die dus gevoeliger waren voor erosie. In de getuigeheuvels van Heikruis en Kesterheide zijn ze nog (als "getuige") aanwezig.

Rechts van de weg liggen terreinen van de biohoeve van de familie Vandersmissen. Eveneens op dit hoge punt lag langs de Sint-Pieters-Leeuwsesteenweg, vanaf het kruispunt met Den Booien 50m verder richting Sint-Pieters-Leeuw aan de rechterkant van de weg, de **windmolen van Breedhout**, ook genoemd Molen De Troch, naar de oprichter-molenaar. Dit was een houten staakmolen voor het malen van koren. Philemond De Troch-Stoop liet hem in 1895 overbrengen uit Wallonië. In 1929 werd de molen verkocht aan Telesphore-Nestor Vanderkelen-De Dobbeleer, brouwer uit Halle. Deze liet de standaardmolen, die in verval was geraakt, in 1932 afbreken. Balken van deze molen werden hergebruikt in een schuur van een nabijgelegen oud hoevetje aan de Sint-Pieters-Leeuwsesteenweg 31 te Halle. Het vensterglas van woning Sint-Pieters-Leeuwsesteenweg 34, het oud molenhuis, bevat een weergave van de molen.

We gaan verder en steken de Sint-Pieters-Leeuwsesteenweg over. Aan de overkant nemen we na 30m het kasseiwegje naar links, de oude loop van de Sint-Pieters-Leeuwsesteenweg. We komen uit aan het kruispunt met de Lenniksesteenweg, die we oversteken. Het vroegere café "Beatles" ligt op de oude Frankische dries van Breedhout en het kruispunt waar Breedhout ontstond. We gaan links van dit café richting Pepingen de Smisstraat in. Links ligt in een aan het zicht onttrokken valleitje het mooie domein Manebroek, eveneens gelegen op een Frankische hofkern. We nemen na huis nummer 30 richting knoop 389 de enige echte voetweg die in Breedhout nog te vinden is (buurtweg 55), terug naar de Lenniksesteenweg, waar we aan het beginpunt van de wandeling uitkomen.